

2. FEBRUÁR

kisdobos

Kukucska

Titokzatos súgás-búgás van az osztályban: farsangra, jelmezbálra készülődnek. Mi leszel, mi leszel? Faggatóznak, tervezgetnek lányok, fiúk egyaránt. Valóban, mi leszel?
— Tündér, mert találtam a rongyoszsákban egy régi ágyterítőt, még a nagymamáé lehetett. Kicsit összevarrtuk, azt terítem magamra, meg anyu gyöngyeiből kérek néhányat, olyan szép fényeseket, és a hajam is kibontom...
— Indián — ezt persze fiú választja. Hogy miért? Mert a rézbőrűek marconák, harciasak.
Aztán felvonulnak: űrhajósok, Piroskák a meséből, Kis Herceg és Micimackó, továbbá virágok, tündérek, királykisasszonyok minden mennyiségben. Jó dolog a farsang és jó mulatság egy jelmezes délután! De vajon *te* jól választottál jelmezt? Mert ahhoz, hogy valaki *igazi* indián lehessen bátornak kell lennie. És hétköznapi bátorság például az, ha otthon felejtettél valamit, s be mered azt vallani az iskolában. Aztán: a tündérek a mesékben kedvesek, szerények, jóságosak, segítőkészek, három kívánságot teljesítők. Vajon te tudsz-e teljesíteni csak egy kívánságot is, például azt, ha tévét nézel, és gyorsan el kellene menni a boltba valamiért? Kukkants be a tükörbe: vajon a választott jelmezbe bújva, mennyire ismered magadat?

Gyárfás Endre

Február

— Hallja, kedves február!
Mért oly sovány, mondja már!

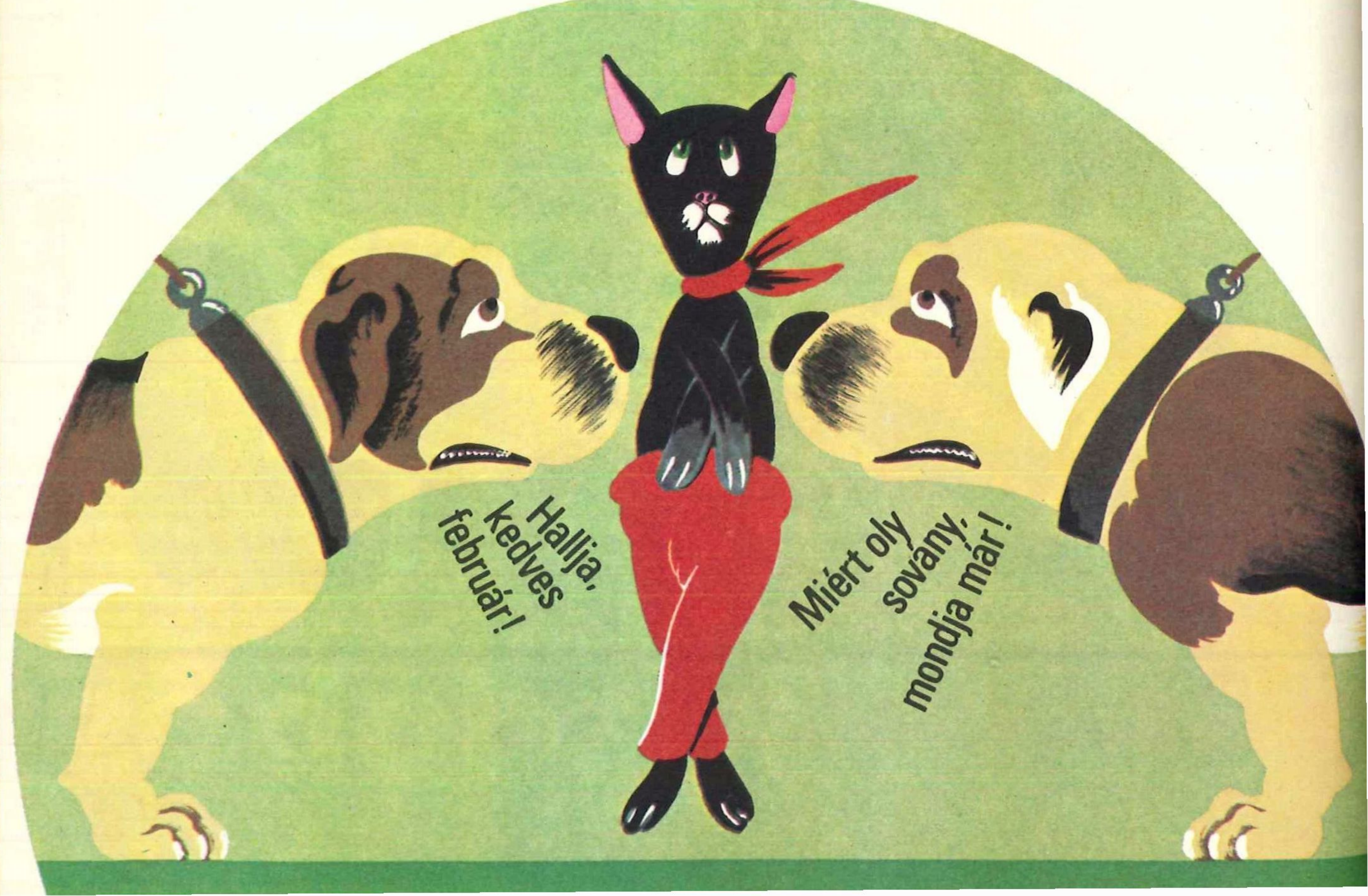
— Nagy oka van, bizony, annak:
kétfelől is szorongatnak.

Erőltet az egyik szomszéd:
vigyem tovább havas terhét.

A másik meg azért szájal:
fogadjam őt friss virággal.

Mindkettőnek hogyan leljem
kedvét? E gond emészt engem.

Tisztelőim így láthatnak
néhány nappal soványabbnak.

Világgá mentem

Nagy Katalin:
Hirdetés a gyúródeszkán

da Győző rajzai

Öcsi azonnal megörökítette nagypapa mondását; szükség lehet még arra! Felírta egy füzetlapra:

$$1'9 = (20-1)$$

Így, számokkal kifejezve még jelentősebb a mondás. Tudományos. Titokzatos. Meg se érti mindenki. Csak akinek szól, az értheti!!

— Hát ez meg mit jelent? — kérdezte Nagyi, amikor meglátta a gyúródeszkán a cédulát. A gyúródeszka Öcsi ágya mellett lóg a falon. Oda tűzi ki a fontosabb híreket. Régebben a falra tűzte, de azt nem szerették a szülők. Akkor adta neki anyu a gyúródeszkát, mert boltban veszi a tésztát úgyis. Nagyi már többször vissza akarta venni, de nem lehet, mert már nagyon ragasztós.

— Hát nem érted Nagyi? Pedig éppen neked szól — kesergett Öcsi.

— Ja persze! Tudom már! — Nagyi hirtelen megölelte Öcsit. Majdnem úgy ringatta, mint Szilviát. — Hát persze, hogy tudom! Te vagy az én legdrágább kis unokám!

Öcsi szeretett volna Csabára nézni, hogy no ugye! De nem látott ki Nagyitól. Kicsit az orrát is benyomta a karjával. Nem baj, fő, hogy megértette, mi is van a cédulán.

— Azt jelenti ez a cédula — ábrándozott Nagyi tovább —, hogy nem felejtetted el, amit ígértél. Hogy tanulod nyáron is a számtant, hogy javíthass jövőre. Ezt ígérted. Persze, én nem értem ezt az új matematikát. A képleteket. Azért nem értettem a cédulát se mindjárt. Lesz nagy öröm, ha elmesélem a szüleidnek! Amint hazaérnek elmondom nekik. Nagyapádnak most rögtön...

Amikor Nagyi kiment, Csaba otthagyta a

halakat. Eddig az akváriumban kotorászott, nem szólt Öcsi dolgába.

— Részvétem! Nagyi nem egészen értette a cseledet öcsém!

— Mindegy! Most már biztos nem akar elcserélni.

— Kár! Azt nem bántam volna, ha mondjuk Pirivel cserél ki téged.

— Azt én sem bánnám, ha téged cserélne Pirire.

— Rendes lány. A legrendesebb az egész ötödikben. Kedvenc osztálytársam.

— Nekem is tetszik.

— Majd ha megnövünk párbajozunk Piriért, jó?

— Jó. De addig is verjük meg Dömét együtt. Neki is tetszik Piri, hallhattad!

— Nem verekszünk!

— És nem firkáljuk a falat!

— És nem vonyíttatjuk a kutyát!

— Se a kistestvért.

— És mindenki rendezze a maga dolgát, akkor lesz rend, békesség. Hallottad Szabó Andrást!

— Állj!

Öcsi szakította félbe a játékot. Pedig jó játék volt. Mint a ping-pong labdát, úgy adogatták egymásnak a szavakat. Utánozták, megfricskázták a délután hallott sok panaszt.

— Mi bajod, Öcsi? — csodálkozott Csaba, sajnálta a játékot.

— Várj! Gondolkodom.

— Ne! Mára elég volt a bajból!

— Szerintem teljesen igaza van Szabó Andrásnak...

— Hogy kerül ez ide?

— Mert erről jutott eszembe...

— Öcsi! Kérlek szépen, ne hívj össze újabb lakógyűlést! Örülj hogy ezt megúsztad.

— Pedig éppen ezt akarom. Összehívom a gyerek lakókat. Gyűlésre.

— És?

— Majd mi elrendezzük a magunk dolgát. Ahogy Szabó András mondta. Kipróbálom az ötletét.

— Legalább várjunk holnapig. Mindjárt kezdődik a híradó.

— Dehogyis. Alig múlt öt óra. Még ma megcsinálom. Velem tartasz?

— Persze.

— Akkor írjad!

— Erről nem volt szó. Utálok írni, tudhatod.

— Itt van apu írógépe.

— Nincs is rajta „ü" betű...

— Ha velem tartasz, írod. Két példányban. Tehát: először is rendbetesszük a falat. Döme lesz a főnök. És Zsolt is vele takarít, és még... mondjuk te.

— Inkább mást csinálok.

— Lesz egy házi óvoda az udvaron. Leviszszük Szilviát, a két kis Szabót, meg a kis Rókákat. Piri megy velük... lehetsz te is óvónéni, ha akarod.

— Nem leszek.

— Neked semmi se jó.

— Te Öcsi! Vállaljuk fel Ivánkától a liftezést! Úgyis mindig morog, ha csöngetnek. Fáj a lába, az igaz.

— És te leszel a liftes, mi? A legjobb állás. Nincs is munka. Ha meg van, akkor fizetnek.

— A fizetség mindenkié. Ha Ivánka is engedi.

— Ez jó. De ki jár a lifttel? Te egyedül? Nem igazság!

— Figyelj, Öcsi! Mindannyian takarítsunk a lépcsőházban. És ha csöngetnek a liftért, mindig más megy liftezni.

— Rendben! Leírtad, hogy mit csinálunk?

— Persze. Két példányban. Minek kettő?

— Nem is tudom...

— Gyere, vigyük le az egyiket Szabó Andrásnak. Beszéljük meg vele a dolgot.

— Csaba! Te engedélyt kérsz?

— Mégis csak van valami köze hozzá. Mondjuk, legyen ő a tanácsadó.

— Ez jó. És hívd össze a gyerekeket is gyorsan.

— Nem hiszem, hogy Nagyi örülne.

— Nem mihozzánk! Szabó Andrásékhoz. Ő nem bánja.

— Az biztos. Rendes tag. És hogy tud gitározni!!

— Gitározhat majd a mi gyűlésünkön.

— Gyűlés is lesz?

— Persze. Megválasztjuk a lakóbizottság elnökét.

— Világos! — mondta Csaba és elrohant. Vitte a papírt Szabó Andráshoz. Öcsi csak később ment utána. Mert kitűzte a gyúródeszkára a másolat-papírt. Aztán levette mégis. Visszahúzta az írógépbe. A lap aljára még odaírta „elnök". És sok kispontot kopogtatott egymás után egy sorba. Ide írja majd a nevét az, akit megválasztanak. Ez a sajátkezű aláírás. Már látott ilyent nem is egyszer. Leginkább firkantás, kriksz-kraksz, alig olvasható. Ő nagyon tudna így írni. Ki is próbálta mindjárt a számtanpéldás papíron. A példára már úgy sincs szükség. Az aláírás meg hátha kell.

Edward Lear: Az asztal és a szék

I.

Szólt a Székhez az Asztal:
„Gyere, szívem, vigasztalj!
Szörnyen kínoz a hőség.
Minden lábam fáj és ég.
Sétálhatnánk egy kicsit.
Friss levegő jólesik.
Fűszerezzük víg traccsal!" —
szólt a Székhez az Asztal.

II.

Szólt az Asztalhoz a Szék:
„Oh, mily bolond beszéd!
Hisz mi nem sétálhatunk.
Tudod, járni nem tudunk."
De az Asztal sóhajt rá:
„Megpróbálni mégsem árt.
Lábad annyi, mint lábom:
megpróbáljuk két lábon."

III.

Így lementek, s lassacskán
át az egész városkán,
körbe-körbe, könnyeden
kopogva a köveken.
S aki csak ott szembe jött,
megállt a hátuk mögött:
„Lám, az Asztal meg a Szék
levegőznek kicsinyég."

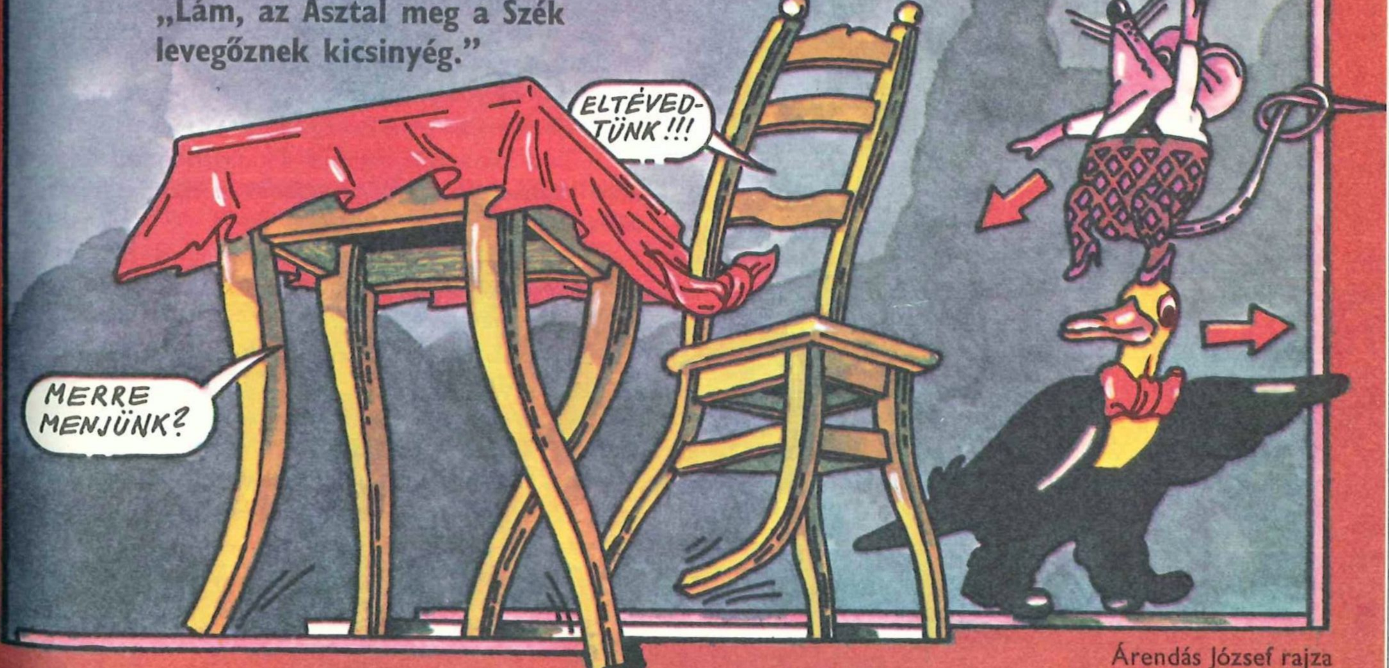
IV.

De most völgynek tért az út,
s egy kastélyhoz kanyarult.
Teljesen eltévedtek.
Estelig tévelyegtek,
s akkor a bölcs társaság
fölfogadott egy kacsát,
egy bogárkát s egy egérkét,
akik hazáig kísérték.

V.

Ott egymás nyakába esvén,
így ujjongtak: „Drága testvér!
Jó volt ez a séta ma!
Jöhet most a vacsora."
S végül aztán Asztal és Szék
s kacsák, bogárkák, egérkék
fejük tetejére álltak,
s ágyaikba beugráltak.

Fordította: Babits Mihály

Árendás József rajza

JOÓ KATALIN

Petőfi Gábor

— Irodalom, iroda lom — bölcselkedett Pirkó.

— Hogy ez kinek hiányzott? — tette fel a szónoki kérdést Zoli.

Az, ami nyilván senkinek sem hiányzott, mégis lett — író-olvasó találkozó címen vonult be a csapat, raj, szakköri és egyéb naplókba.

Az történt ugyanis, hogy megjelent egy k ö n y v. Ez a könyv nem volt túl nagy, sem túl kicsi. Olyan jókézbevennidehelyes könyvecske volt. Könyvesboltokban, trafikban, még az iskolai könyvterjesztőnél is árulták. Szerették a gyerekek, mert úgy érezték, róluk, lakótelepi gyerekekről szól, egyszerű kis hétköznapokról, kedves és nem kedves felnőttekről, tanárokról, szülőkről. Olyasmiről, mely mindenkivel megtörténhet. A hó a könyvben fehér volt. Egyszerűen és közönségesen fehér. Nem cikornyázta az író, hogy „halványlila árnyakat festett rá a fagy" vagy „a hold ezüstje, akár a fényes tallér mosta a tájat". Ilyesmi nem volt. Tőmondatos egyszerűsége miatt íróját kicsit letolta a rádió könyvkritikusa a kora reggeli könyvismertetőben, de fogmosás, reggeli teaivás, jajédesfiamsiessmárelkésünk közben bizony nem sokan figyeltek rá.

Szóval ezzel a könyvvel kezdődött az egész.

Ugyanis Ági néni szerette a kérdés-feleleteket.

Egyik órán ilyet csináltatott, s a kérdések közt szerepelt az, hogy „milyen könyvet olvastál mostanában?" meg „hogy tetszett és mi a véleményed?" Az osztály harminckét gyerekéből huszonhét ezt a lakótelepről szóló könyvet írta be kedvencének. Ági néni oda volt a gyönyörűségtől! Persze, ő a gyerekek szempontjait nem ismerte, nevezetesen azt, hogy ezt a könyvet jó kézbe fogni. Még a pad alatt, sőt óra alatt is. És rövidek a fejezetek. Tulajdonképpen egy tanítási délelőtt — testnevelés óra kivételével — el lehet olvasni! Az osztály is így olvasta. Volt belőle vagy három, négy példány. Egy hét alatt megették valamennyien.

Ági néni feltárcsázta a kerületi könyvtárat.

Odahallózott a főkönyvtárosnak.

Naponta jött-ment az üzenet. Végre egyik nap bejelentést tett Ági néni, hogy kifejezetten az ő meghívására pénteken délután találkoznak a könyv írójával, jaj de jó!

Tehát erre a találkozóra készülve savanyú képpel ballagott egymás mellett Pirkó, Jutka meg Zoli és Gábor.

Nagy bajuk lehetett, mert Zoli elfelejtett fütyülni a szomszédék tacskójának, „aki" pedig előre köszönésként propellerezett a farkával, körbe-körbe.

— Vajon milyen lehet az az író, aki ilyeneket ír? — fanyalgott. — Én komoly nagy regényeket írnék, olyan hosszúakat, mint a Háború és béke. Lehet, hogy én is átírnám kilencszer, mint Tolsztoj!

Jutka gúnyosan felkacagott.

— Te? Hiszen a nyáron a táborból három nap után sem írtál haza egy szem levlapot, annyira utálsz írni.

— Az más — morgott Zoli. — A levlap, az más... de a regény! — és sóhajtott.

Pirkó álmatagon pillogott.

— Gyerekek — mondta szinte súgva és szürke szeme zöldbe játszott, akár Jókai tengerszemű hölgyéé — gyerekek, én írtam egyszer egy verset.

Ez már érdekesebb volt. Verset. Mondd el!

— Nem tudom — a levegőbe nézett, merőn —, nem megy. Elfelejtettem.

— Micsoda társaság! — így Gábor. — Egyik

Háború és békét írna, közben levlapra sem telik a tudományából! A másik legalább írt egy verset, amit elfelejtett...

De azért délután mind ott voltak az iskolában.

Olyan frissenvasalt és illedelmes volt az osztály, hogy Ági néni majdnem azt hitte, eltévedt, nem az ő báránykáihoz vitt az útja, s a vendéget kísérve osztályt tévesztett talán.

Minden rendben volt, teljes létszám, a többi osztály képviselői is jelen, kézben az író könyve, dedikálásra várva — ahogy azt a nagykönyvben megírták. Még az igazgató bácsi is benézett. Csak annyi időre, hogy — mint a fizika tanára — a magnót üzembe helyezze. Így aztán iskolarádiójuk részére is megörökítették a Nagy Találkozást.

— Már csak az angol királynő testőrsége hiányzik ahhez a felhajtáshoz! — vélte Gábor.

— Azok a szőrkucsmások! — vihogott Pirkó. De nem sokáig.

Az író — nevezzetekcsakJózsibácsinak — mesélt. Aztán a gyerekek kérdeztek.

— Te, azt hiszem, ő is pad alatt olvasta volna a mi helyünkben a könyvét — fogalmazta meg halkan Pirkó ezt a képtelenséget.

Mindenfélét játszottak. Olyasmit, amit ők ismertek és az író nem, és olyat is, amit csak Józsi bácsi ismert.

Később kijelentette, hogy komoly játék következik! Jelentkezőket kért.

Gábor másodikként tette fel a kezét.

Igaz, tulajdonképpen azért, mert szépen, csendben Ági nénire pillogott, s kézfeltartással kívánta jelezni, szeretne kimenni. Az író Józsi bácsi, viszont megveregette a vállát, megdicsérte, az első padba ültette ötödmagával. Most már nem korrigálhatott, vállalnia kellett a hősiességet. Papírtömböt tett eléjük Józsi bácsi és filctollat. Minden gyerek más őrsből jött. Pontokat szerezhettek a válaszaikkal. Amolyan tévén kívüli „lehet egy kérdéssel több", vagy ilyesmi volt ez.

Csend lett. Ági néni előrehajolt, úgy figyelt. Természetesen a saját gyerekeinek drukkolt.

— Ki írt magyar nyelvű tanulságos állatmeséket? — így hangzott az első kérdés.

Gábor minden nehézség nélkül írta fel, hogy Heltai Gáspár. Csak ketten adtak erre jó választ.

A második kérdés az volt, hogy nevezik azt a rövid, általában időmértékes versformát, melynek kiváló hazai művelője például Kazinczy és Kölcsey?

Gábor erre beírta szépen azt, hogy epigramma. Ötük közül ketten tudták. Ági néni odasúgta az írónak, hogy ez nyolcadikos tananyag.

Következett a harmadik kérdés, de királylány nem volt mellékelve.

— Írjatok le egy szakaszt, vagy egy gondolatot egy költeményből, melyről azt tartjátok, hogy nagyon-nagyon-nagyon szép!

— Erre én is kíváncsi vagyok — mosolygott Ági néni. Magában elhatározta, hogy tananyag ide, túlterhelés oda, csak annak ad irodalomból jelest, aki minél több szép idézetet tud könyv nélkül.

Gábor kinézett az ablakon.

Könnyű Pirkónak, ő már majdnem írt verset! De ha agyoncsapják, neki akkor sem jut eszébe most, hirtelen egy szem idézet sem. Illetve...

Kicsit bámészkodott, aztán gyorsan írni kezdett.

— Na lássuk! — mosolygott az író, és sorra elvette a lapokat. Az elsőnél kicsit csóválta a fejét, aztán bólogatott.

Gábor torka összeszorult. A szíve nagyot dobbant.

Józsi bácsi az ő lapját tartotta kezében. Jaj, csak nincs benne helyesírási hiba! Amúgyis eléggé rondán írt, ha sietett.

És Józsi bácsi szépen, tagoltan, a magnót bekapcsolva olvasta Gábor választott versét:

— Óh természet, oh dicső természet!
Mely nyelv merne versenyezni véled?
Mily nagy vagy te! Mentül inkább hallgatsz,
Annál többet, annál szebbet mondasz...

Egy-két tenyér összecsapódott, mert a gyerekek megszokták, hogy vers után tapsolni illik.

Az író halk hangon, meghatottan fordult a gyerekekhez:

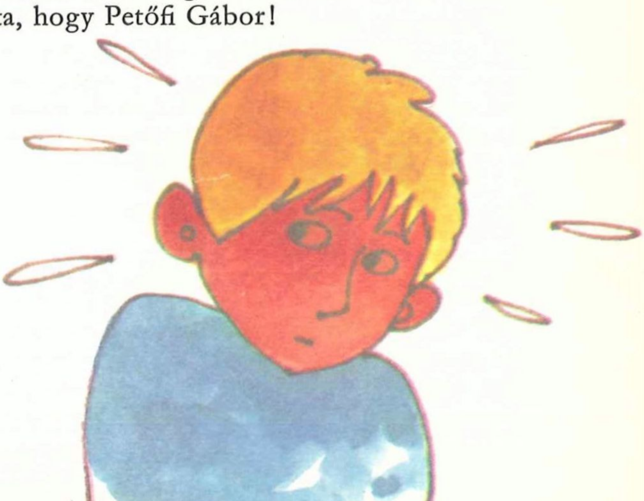
— Ki írta ezt?

Gábor kihúzta magát, és önérzetesen, kicsit megbicsakló hangon mondta:

— Én!

Azóta is, valahányszor Petőfi Tisza című versét hallják a gyerekek, eszükbe jut ez a találkozó. De ez még mind semmi!

Az hagyján, hogy Gábort ettől a pillanattól Petőfi Gábornak nevezték még a kis elsősök is, ami igazán nem szép tőlük, hiszen még nem is tudnak olvasni, nemhogy a Tiszát ismernék — de Józsi bácsi fogta magát és az egyik gyereklapban szépen, körülcirkalmazva, megadva a módját —, megírta az esetet. Persze igazi nevek nélkül. És azt a címet adta, hogy Petőfi Gábor!

Görög Júlia rajzai

Rímek farsangi álarcban

Polgár István versei

Törpe – óriások között

Föléhajlik kilenc kacsa:
— Hangya, mért vagy ilyen kicsi?

Kúra

Orvos vizsgál kókadt nyulat,
s vele gyógyszert, sokat nyelet.

Vakoskodva

Nyög a csetlő-botló szamár:
— Mit nem adnék egy jó szemér'!

Hiúság

— Egy kis ékszer, csepp pipere,
s nincsen nálam szebb vipera!

Cirkuszi szökevény

— Arra tűnt el, ni, a medve,
a sűrűbe iramodva!

Apróhirdetés a dzsungelban

„Kórusba, hol sok a dalos,
belépne egy krokodilus."

Biztonság

Nem romlik el soha féke:
hasán szánkózgat a fóka.

Ínyenc falat

— Ha van palacsinta, mákos,
ugrok érte, mint a mókus.

Takács Imre

A két csimota

Egyszer volt egy csimota,
és megint egy csimota,
összesen két csimota.

Nem az ikrek havában
születtek, mégis párban
jöttek a napvilágra,
mint két fa két virága.

Az egyik a királylány —
királynő-csimota-lány.
A másik a királyfi,
a király-csimota-fi.

A kislány Bözsike volt,
a kisfiú Józsi volt.
Bözsike királyleány,
a Józsi a kölök-király.

Országuk' eleinte
a négy fal kerítette.
Pirosra festett, rácsos
ágy volt a két főváros.

Azokból vették néha
csörgőkkel egymást célba.
És volt nagy kacarászás,
ha egymást eltalálták.

Ez jámbor háború volt.
Pogácsa-golyóbisok
röpködtek ebéd után.
Bendőjük tömve volt már.

Nem zavartatták maguk.
Gondolták, ketten vagyunk.
Egy világ ellen ketten,
és rakva eledellel.

Etette őket anyjuk,
aztán az öreganyjuk,
és a dédöreganyjuk,
sokszor az öregapjuk.

És jött etetni, nézni
őket a szomszéd néni.
S az apró csimota-pár
táncolt a néni hasán.

Az apjuk szigorú volt,
legalábbis a szigort
mutatta, hogyha tudta,
mert őt ez mulattatta.

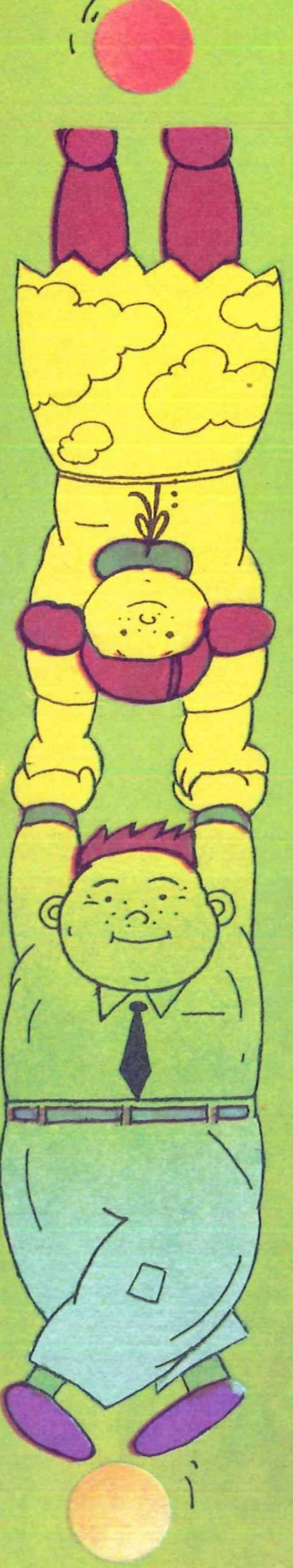
És a Bözsike kezdi
az apját nevettetni
már csimota korában —
oh, már a pelenkában!

Leszedve lábáról a
szigorú forma apa:
nem volt csak tiki-taki,
de gyakran pici-paci.

Máskor meg Vau-Vau.
Mondta is néha: Vau.
Megtanulta kutyául
tisztjét az apaságbúl.

És Józsi? — csak somolygott,
ha ezt-azt összerontott,
ha mozdonyt megállított,
más gépet elindított.

Villant a szeme: No csak
szólj egy szót, én vagyok az!
Nem tetszik, mit csináltam? —
géplakatosnak álltam.

— Ez az apjára ütött —
mondták az öregszülők.
— Túlságosan is táplált
benne a tudósi vágy.

És hinni is akarja,
hogy ő egy fészekalja
föltalálóval fölér.
Szikrázik benne a vér.

Hát ez az apai sors! —
mint mikor törik a bors
orrunk alatt, de mégsem
győzzük a tüsszentéssel.

Szólnánk: Nem oda Buda! —
de jön a két csimota.
És lesz csak hopa-hupa
napjaink vonulata.

És lesz csak csete-bota
két gyerek közt az apa.
Menjünk hát inkább oda? —
vagy inkább még amoda?

Kétfelé futhatunk-e? —
Két jóba juthatunk-e?
Két várat rakhatunk-e? —
Két házat lakhatunk-e?

Valódit tenni nehéz —
vonszol két csimota-kéz.
Bár ők maguk azonban
megvannak egy vagyonban.

E percben egymást verik,
másikban védelmezik.
Egyenként riadalom . . .
Ketten egy birodalom.

Az anyjuk természetes
ésszel a két gyereket
rendesen ráncba szedte,
gyöngéden nevelgette.

Csemete-kert lett volna
a ház, ha fáskert volna
Józsi — s Bözsi, de lett
a ház csak csimota-kert.

— Hol leszel, Józsi, király? —
te pöttöm kokas-király? —
fikokas egyelőre,
kiscsirkék őrizője . . . ?

— Na és te, kis Bözsike,
máiglan pelyhes csibe,
mikor leszel te stólás
királyné nagyasszonyság?

Így szólongatta őket
az anyjuk, tartva őket
a széles ablak előtt —
kétoldalt két csecsemőt.

S még mondta: Milyen picin!
Valóban igen picin
volt még a kéz meg a láb.
A ruhák babaruhák.

Jó anyjuk jól ruházta
őket sok szép ruhába,
és volt a ruhanemű
többféle eredetű.

Jöttek a ruhák helyből,
és jöttek más helyekről,
majd a tengeren túlról,
Rómából, Isztambulból.

Bécsből, de Moszkvából is
jöttek a játékok is.
Egy állatidomárnak
sok lenne annyi állat,

amennyi besereglett
a vegyes géppark mellett —
a lótól a zsiráfig,
nyúltól az elefántig.

És a gépekből ahány
készül a rengeteg gyár
csarnokaiban, az ott
a padlón sorakozott.

Kezdve a biciklivel,
folytatva triciklivel.
Egyiken egy bohóc ült,
másikon fagylaltos ült.

A rendőrautóban
rendőrök ültek sorban.
A versenyautóban
versenyzők bőrsisakban.

És az emelődaru
a rácsos, sárga nyakú,
bádogból kelep-kolop
kisautókat emelt:

Trabant és Polski Fiat
mozdult a kampó iránt,
emelkedett inogva,
damilba kapaszkodva.

Egyszer aztán egy napon —
mintha a főkalandor
biztatta volna őket —
nagy útra kerekedtek.

Mondja egyik csimota:
Vándoroljunk, Csimota!
És ment a két csimota.

Két csavargó-csemete
lett ez a két csimota.
Bejárták a világot,
mire megjöttek hozzánk.

Menjünk el Indiába,
bengáli-tigris-házba.
Vagy Ausztráliába,
kenguru-tarisznyába.

Voltak a hét tengeren,
és minden magas hegyen.
Ausztráliában is,
a teknősbékánál is.

Teknősbékája hátán
jól megült a királylány.
— Indulsz, nem indulsz? —
várta
lábával szaporázva.

A végén fölvisított,
öklével mutatva is —,
ha éppen nem hallanák —,
hogy ő most nagyot visít.

Volt: az anya-kenguru
bőr-bukszájában ültek.
Máskor egy tücsök-tanyán
ráspollyal hegedültek.

Szóval, a két csimota,
mondván: Nem oda Buda! —
nézte a napvilágot,
és szedett vadvirágot.

Így ám a két csimota,
két csavargó csemete.
Kellene egy iroda,
hogy ezt mind elkönyvelje.

Tengerre mikor mentek,
hullámok hemperegtek
előttük, mint a kígyók,
a partra kivigyorgók.

Gondolták, kellene egy
hajó, hogy „ec-pec-kimehetsz"
tengerre vitorlával,
egyszerre széllel, szárnnyal.

A nagy víz közepébe,
ahogy a tarka réce,
városiasan: kacsa.
a vizek hatalmasa.

Locsipocsizni túl nagy
a tenger, oly hatalmas,
hogy két gyereknek hajó
nélkül biz' nem lenne jó.

Nem lenne biztonságos,
kellene kormány, árboc,
és a kormányvitorla,
mint volt a pólya fodra.

Találtak is egy hajót,
hajózni igazi jót.
Egy kikötő öbölben
ringott, mint meleg ölben.

Hát arra fölrakodtak
mindent, mit összehordtak
kalandos útjuk során.
Mást mást a fiú, s a lány.

A második, befejező részt következő számunkban közöljük.

Gazda szeme hizlalja a lustákat?

— Milyen óra lesz?

— Osztályfőnöki.

— Én is úgy tudtam, de akkor mit keres itt ez a sok idegen? — bökte meg gyengéden Magyar Gyuri a húgomat, mire Terka kivágódott a sorból. Szerencsére nem figyelt rá senki, így baj nélkül visszaállhatott. A szünet utáni sorakozót nem is zavarta más. Terka nyugodtan nézelődhetett, s akkor maga is fölfedezte a Gyuri által emlegetett idegeneket. Vagy tizenöten lehettek, igazi nagylányok, majdnem felnőttek. Egyik-másik egészen néninek látszott. Nem nagyon tetszettek Terkának. A sor elindult az osztályba, vele sodródott a húgom is. Nagy gyakorlatra tett szert a sodródásban, mindig közben szokott elmélkedni. Most a nagylányokon törte a fejét, kik lehetnek, miért jöttek?

A helyére zöttyent.

— Köszöntöm és bemutatom leendő munkatársaimat — hallotta Jutka nénit. Csak nem lesz itt valami ünnepély?

A tanárnő folytatta:

— Látogatóink másodéves főiskolások. Azért jöttek, hogy megnézzék, milyen mostanában nálunk egy osztályfőnöki óra.

A főiskolások hátul foglaltak helyet, következésképp mindenki mocorgott, hátra-hátra sandított. A vendégek egy része a tanárt figyelte, némelyik meg rámosolygott valamelyik gyerekre, amelyikkel a pillantása véletlenül találkozott. Egész helyesek, békélt meg velük magában Terka. Mégse nénik. A nénik biztosan nem lennének zavarban.

Jutka néni nyugodtan várt, s mikor némaságával ismét magára vonta a figyelmet, így folytatta:

— Fogjunk is hozzá! Mai témánk...

Terka ettől a pillanattól fogva elfelejtette a vendégeket. A többiek is így lehettek, mert végre megint önmagukról és társaikról beszélhettek. Az eltelt félév alatt mindegyikük alaposan megfigyelhette és összehasonlíthatta munkáját, viselkedését a másikéval, az összes többiével. És most éppen ez volt a téma: a közösségi élet. Szinte valamennyien megszólaltak. Bár, igaza, egy-egy dologban többnyire csak egyiküknek volt, azt az igazat végül valamennyien elfogadták. Jutka néni ritkán szólt, akkor is csupán kérdezett: így gondoltad? És máris a leginkább odaillő kifejezésen törték a fejüket a vitatkozók. Néha eközben kiderült, hogy a beszélő nem egészen azt akarta mondani, amit mondott, vagy legalább nem úgy.

A beszélgetés csodálatos módon egész óra alatt a medrében maradt. Senki nem kapott a szívéhez, senki nem gondolt pofozkodásra, de még a legérzékenyebb lányok se kezdték el papírzsebkendőjüket a szemükhöz nyomkodni. Sőt. Új, közös elhatározások is születtek azon az osztályfőnöki órán. Azért is mesélte el az egészet a húgom. Bejelentette, hogy ő mostantól nem virágfelelős, hanem a faliújságot veszi gondjaiba.

— Azért váltottak le, mert rosszul csináltad? — kérdeztem, mire ő, mint az Etna (vagyis kitört, mint a vulkán): miért szólalok meg egyáltalán, ha fogalmam sincs semmiről, vegyem tudomásul, hogy náluk nem váltanak le csak úgy senkit. Ha ő rosszul dolgozott volna, már rég figyelmeztették volna, nem vártak volna semmiféle osztályfőnöki órára.

— Én jól tudtam, hogy a virágfelelős nem kétlábon járó locsolókanna — lassított a húgom némileg —, hanem olyan gyerek, aki szereti a növényeket.

— Meg aztán ismeri is őket, igaz?

— Az sem árt. Én egyszer meg is jártam az egyikkel:

Máris Mária feljegyzései....

le akartam mosni a levelét. Hát, nem megcsípett!? Rögtön megkérdeztettem a volt tulajdonosokat az ismeretlen növényekről: milyen a természetük, milyen gondozást kedvelnek. Új alátéteket szereztem, hogy a szomjasoknak is elég vizük legyen és az egész gyűjteményt átrendeztem aszerint, melyik tűri jobban az árnyékot, melyik ragaszkodik mindenképp a sok napfényhez. Azután már csak a napi munka maradt.

— Gazda szeme hizlalja a jószágot.

— Úgy ahogy mondod. Meg is nézheted.

— Akkor mégis miért vál... vagyis miért nem foglalatoskodhatsz továbbra is a virágokkal?

— Mert más, fontos munkát kaptam. Pontosan ezekkel a szavakkal mondta Jutka néni. Tudod, a faliújságunkon alig akadt olvasni való. Ezt azon az osztályfőnöki órán mindannyiunknak be kellett látnunk.

— Elég volt ránézni a falra, nem?

— Hát... de ennek hamarosan vége — mondta határozottan a húgom.

— Vagyis éjjel-nappal vágni és ragasztani fogsz. Mert rám egy ideig a szakköröm miatt nem számíthatsz.

— Ne félj! Egyedül szervezem meg a dolgot. A kimondottan lustákat fogom megmozgatni. Egyszerűen megkérem őket, keressenek verset, képet, esetleg, aki tud, rajzoljon, írjon.

— Ez így eléggé veszélyes.

— Miért? Fejemre esik a faliújság?

— Nem, csak kopasz lesz. Vili? Nem lesz rajta semmi. A lusták azok lusták és kész. Nem szívesen tesznek-vesznek. A te kedvedért se változnak.

— A kedvemért biztos nem, de kíváncsiságból esetleg.

— Ezt nem értem.

— Ja, igen! Még nem mondtam, hogy Asztalos Tomi apukája egy polcos szekrényt eszkábált a rajnak. Jutka néni meg régi képeslapokat, könyveket kért a gyerekektől. Három nap alatt rogyásig telt a szekrény. Az lesz az én aranybányám.

— Aha!

— Olvasni, de legalább képeket nézegetni, lapozgatni a lusták is szeretnek. Én csak azt kérem majd, hogy ne össze-vissza bámészkodjanak. Jusson eszükbe, mi a legközelebbi témánk, s ha valami odaillőre véletlenül rábukkannak, azt emeljék ki és adják nekem. Ez nem lehetetlen. A napköziben mindig jut idő olvasásra. Nekem előtte csak szólnom kell, a többi majd megy magától.

— Magától?

— Jó. Akkor legfeljebb a kevésbé lustáktól is elfogadok ezt-azt a gyűjteményembe.

Egész jó faliújságfelelős lesz a húgom, gondoltam. Tetszett, ahogy hozzáfogott.

— Jutka néni mit szólt az elképzelésedhez?

— Az osztályfőnöki órán nem beszéltünk róla, mert még nem tudtam, hogy kéne csinálnom. Azóta találtam ki.

— Nem is rosszul. Most már csak azt mondd meg, miért találtad ünnepélyesnek Jutka nénit azon az osztályfőnöki órán. Hiszen, ahogy elmesélted, igazán semmi rendkívülit nem tett.

— Tényleg nem, csak amikor üdvözölte a főiskolásokat...

Terka felhúzta a vállát és tanácstalan képet vágott.

— Azért, mert köszöntötte a vendégeket és ünnepélyeken is köszöntik a megjelenteket? — segítettem ki.

— Lehet.

— Az udvariasság még nem feltétlenül ünnepélyesség. Figyeld meg, hogy mindenkivel másképpen vagyunk udvariasak, aszerint, kivel, milyen kapcsolatban állunk.

— Már aki udvarias — vetette közbe kuncogva a húgom. — Veled, például képtelenség.

— Tudod, mit? Ma kivételesen eltűröm tőled, hogy elereszd magad — mondtam hirtelen jókedvűen: — mert te sugalltad a legközelebbi ősri megbeszélésünk témáját. Illemtan lecke következik kisdobosoknak, de csak akkor, ha esik. Jó kiránduló időben udvariatlanság lenne egy elhalasztható beszélgetés miatt bezárva csücsülni. Nem?

Józsa Teréz

Görög Júlia rajza

Egyik-másik barátom

„Alsósoknál vagyok őrsvezető. A gyerekek szorgalmasak és ügyesek. Azért is lett az őrs neve Szorgalom. Az akadályversenyen mindig az elérhető legtöbb pontot kaptuk meg, csak a harmadik állomáson vontak le belőle fegyelmezetlenségért. A verseny után futkároztunk, játszottunk. Az eső már zuhogott, mikor a katonák végeztek a főzéssel, és mi ehettük a forró babgulyást. Az én őrsöm harmadik helyezést ért el a versenyben. Nagyon örültünk neki."

Baczakó Kati hatodikos úttörő legutóbbi leveléből idéztünk. Régi ismerőse ő a Kisdobosnak. Amikor első levelét megírta, még csak másodikba járt.

— Mielőtt feladtam, megmutattam anyukámnak. Kértem, ellenőrizze, nincs-e benne hiba. Nem akartam, hogy rossz véleménnyel legyenek rólam. Együtt címeztük meg a borítékot. A válaszra kicsit várnom kellett, de végül megérkezett.

A levelek jöttek-mentek. Egy-egy sikerült élménybeszámoló után jutalomkönyvet is vitt a postás Katiékhoz Ercsibe. Szép, új házban laknak. Apukája villanyszerelő és ezermester, édesanyja szakács. Együtt járnak dolgozni Százhalombattára. Kati helyben marad, csak éppen átugrik az iskolába, amely szintén egészen új. Annál újabb már csak az irodalmi színpad, mert az most működik először. Mivel Katinak egyik kedvence az irodalom, ő is tagja a társulatnak. Ugyanezért jelentkezik minden esztendőben a Kazinczy-versenyre is.

Sok időt szán kisdobos- és úttörőmunkájára. Régebben saját osztályában volt őrsvezető. Most harmadikos kisdobosokat kapott. Minden második héten találkozik velük. Terveit egy hónapra előre készíti el, s az őrs együtt dönt, mit valósítanak meg belőlük.

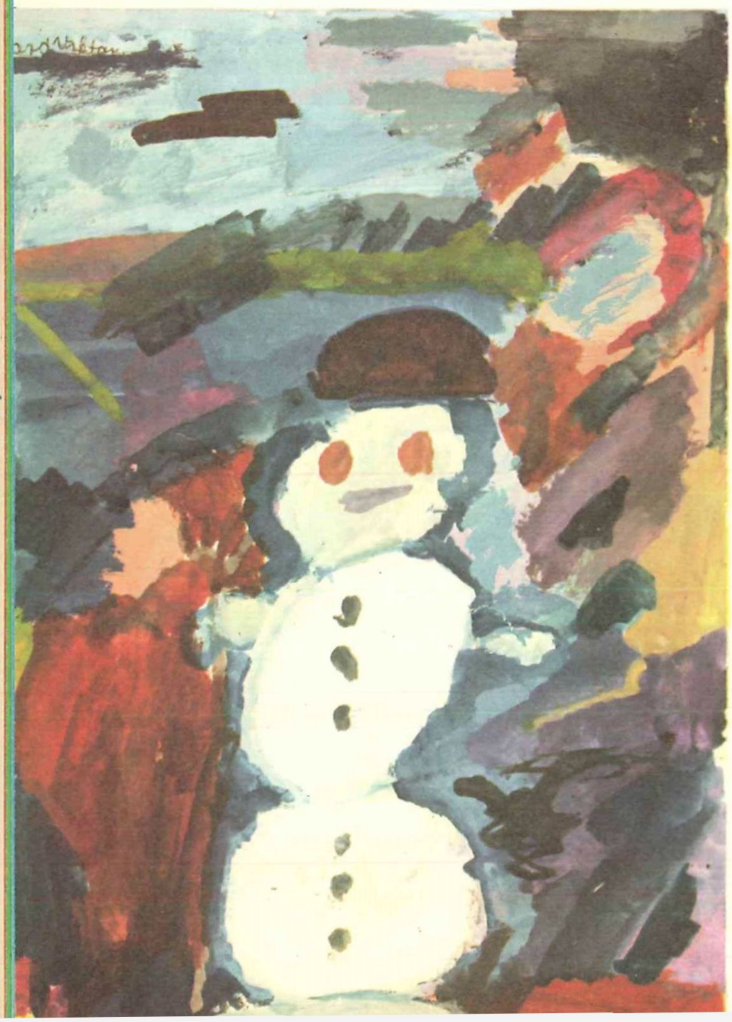
— Balázs Feri mindig kirándulna, Vas Jancsi meg kijelentette, hogy a rosszaság jó dolog. Akkor beszélgettünk egy kicsit a rosszaságról. Mondtam, lehet, hogy az nem unalmas, mégsem igazán jó, mert nem szeretik az embert, ha soha nem bír magával. Most ott tartunk, hogy szépen dolgozik mindenki, de játék közben nagyon elengedi magát némelyik.

A Szorgalom őrs tavasszal kerékpártúrát szervez. A legtöbb segítség Verlics Mártától várható, aki a harmadikosoknál ifivezető. Tanárképző főiskolás. Katival együtt volt őrsvezető-képző táborban. Azóta jó barátok.

— Másik barátom a Kisdobos, amely nekem még szovjet levelezőtársakat is szerzett. A címem megjelent az újságban. Hát, egyszer csak jött a Szovjetunióból egy levél, két Kárpát-aljai kislánytól. Azóta velük is levelezem. (Kati szülei meg is hívták a kislányokat, családostul. Így személyesen is találkozhattak a nyáron.)

Amikor 1952-ben az első Kisdobos napvilágot látott, legfeljebb Kati szülei juthattak hozzá. Az újság most, áprilisban harminc esztendős lesz. Három évtized alatt sok-sok ismerőst, barátot szerzett. Akkor is, ha nem ad tanácsot rögtön, mint Verlics Márti Katinak, ha nem küld is levelet mindenkinek postafordultával, mint úttörő-barátunknak a két szovjet kislány. A Kisdobos legtöbb üzenetét — a csaknem háromszázezer olvasónak — magából az újságból lehet kitalálnia. És egy kis fejtörés csak érdekesebbé, izgalmasabbá teszi az olvasó és szerző, olvasó és szerkesztő barátkozását.

Józsa Teréz

Engárd Viktor munkája, Budapest

ÖTLETPÁLYÁZAT

Kálozról, a 4492. sz. Ságvári úttörőcsapatból jelentik

Farsangi délután

Iskolánkban február egyik szabadszombatján rendeztük a jelmezbált. Mindent átrendeztünk: az egyik teremben a jelmezesek mutatkoztak be. A másikban mindenfélét lehet ilyenkor vásárolni. Ide, a bazárba kerültek a harmadikosok tarka kulcstartói, a negyedikesek ugráló maci-figurái, és sok szép kézimunka, terítő. Persze, az anyukák is bedolgoztak! A folyosókon szendvicset és üdítőt árultak.

A jelmezeket heteken át terveztük és készítgettük. A legötletesebbeket a zsüri megjutalmazta. Nekem nagyon tetszett Batári Eszter magyar baba jelmeze. Késő délutánig folyt a tánc. Mindnyájan nagyon jól éreztük magunkat!

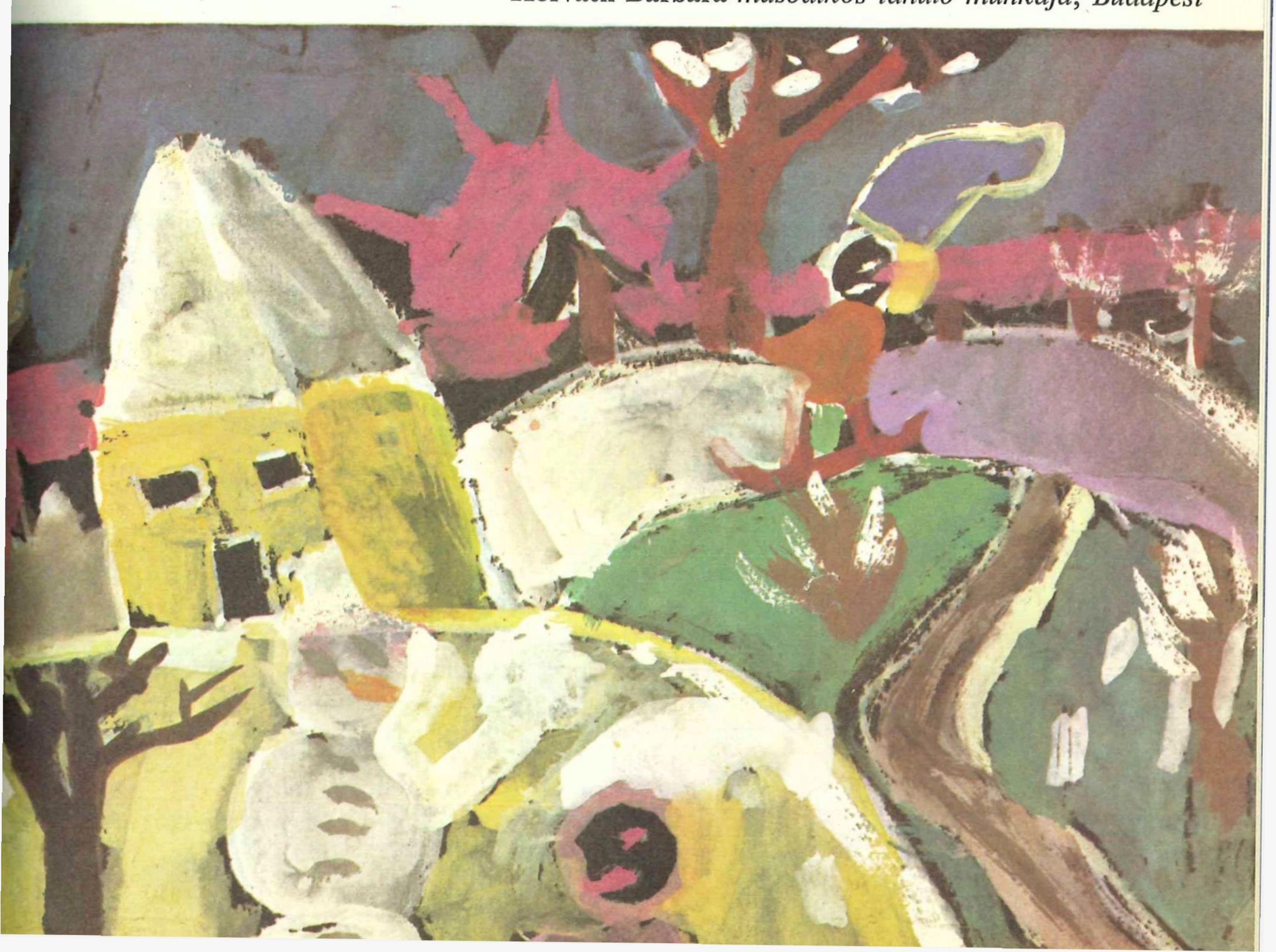
Köő Tímea, *másodikos kisdobos*

Hosszú az út!

Csapatunkban hagyomány, hogy a negyedikesek különböző feladatokat teljesítenek. Egy-egy feladat elvégzéséért az ÚTTÖRŐ LESZEK feliratú falinaptárra piros nyakkendőt rajzolunk. Ilyenek: 1. részt veszünk kiránduláson. 2. Hasznos anyagot gyűjtünk. 3. Vételkedő a községi könyvtárban — ahová rendszeresen járunk. 4. Jól tanuló, egymást segítő, bukásmentes őrs. 5. Valamilyen rendszeresen végzett társadalmi munka (pl. kert-, parkgondozás). 6. Idősek segítése. 7. Beteg osztálytársunk látogatása, ha elmaradt a tanulással, mivel soká hiányzott, a leckét megmagyarázzuk neki. 8. Mindig igazat mondunk, és az igazmondással kapcsolatos meséket, mondásokat gyűjtjük. 9. „Edzett ifjúságért" feladatokat teljesítjük. 10. Ünnepeinkre készülünk, így megemlékezünk a nemzetközi nőnapról nálunk, az öregek napközi otthonában. Előkészületeket teszünk április 4-re, és csapatbemutatóra készülődünk. 11. Kiszes barátainkat elhívjuk rajgyűléseinkre, kirándulásra, s tartjuk a barátságot velük. 12. Megnézzük megyénk székhelyét Székesfehérvárt, s előre készülünk erre a látogatásra. Történelmét, jelenlegi fejlődését faliújságon, albumban feldolgozzuk. A 12 feladatot április végéig teljesítjük. Ha így sikerül, akkor papírból kivágott kis piros nyakkendőt ragaszthatunk a kisdobos zsebkönyvünkbe. Addig is őrizzük ezt, amíg a gyermeknapon az igazit, a selyemből valót avatószüleink a nyakunkba kötik!

Vincellér Edit, *negyedikes rajkrónikás*

Horváth Barbara *másodikos tanuló munkája, Budapest*

Dobra verjük

Udud István

Szoknyaránc

egyedem
begyedem
tenger
tánc
három
szoknyán
harminc
ránc

egyedem
begyedem
oldjuk
ki
ahol
kurta
toldjuk
ki

Kis csapat Kiskőrösön. A Ligeti Károly Úttörőcsapat leginkább jó kapcsolatairól híres. Az őrsök, rajok egymással is és a kiszesekkel, szocialista brigádokkal is állandó testvérkapcsolatot tartanak fenn. A KISZ-szervezetekből kerülnek ki ifivezetőik is. Legközelebbi tervük: budapesti kirándulás és kecskeméti színházlátogatás. Jó szórakozást kívánunk!

Szabadszombat Pécsett. A Szabó István Úttörőház — a gyerekek és szüleik legnagyobb örömére — játszóházzá alakult a szabadszombatra. A gyerekek készítettek figurákat papírhajtogatással, gyurmáztak, gyöngyöt fűztek, báboztak, selymet festettek, ki, amit akart. Természetesen ifjú úttörővezetők, tanárok segítségével, irányításával. A szülők közben nyugodtan bevásároltak, takarítottak, végezték szokásos hétvégi tennivalóikat. A játszóházi meghívó egyelőre még csak jutalom. Az úttörőházban kétszáznál több gyerek nem fér el egyszerre. Ha a programok népszerűsége tovább nő, érdemes lesz „kihelyezett" játszóházzal is kísérletezniük az úttörőház lelkes irányítóinak.

Életet mentettek. Egy egri kisdobos, Varga László életét mentették meg a nyáron Veszelka Attila Tamás és Tyukodi Csaba hetedik osztályos úttörők. Meg is kapták érte a Minisztertanács kitüntetését az Életmentő emlékérmet. Nekik gratulálunk. Varga Lacinak és kisdobos társainak pedig, akik ugyancsak nem tudnak úszni, üzenjük: feltétlenül iratkozzanak be a legközelebbi úszótanfolyamra. Most ismerkedjenek meg a vízzel, hogy a szünidőre akár barátok is lehessenek.

Bélyeges borítékban. Igen, igen, jól olvastátok. Bélyeggel ellátott borítékban küld a Kisdobos új, 1982. évi kártyanaptáraiból a gyűjtőknek. Csak felbélyegzett borítékban, amelyet a gyűjtő küld el kérésével együtt a szerkesztőségünkbe. Válasz-boríték és bélyeg nélküli, naptárkérő levelekre nem válaszolhatunk. Ugye, értitek: sok az eszkimó, kevés a fóka. Vagyis sok kisdobos gyűjt kártyanaptárt, sokan kérnek is tőlünk, s bár kártyanaptárunk van, postaköltségünk kevés. Várjuk leveleiteket! Ha kérésünket teljesítitek, a legújabb Kisdobos-naptár is ott lesz gyűjteményetekben.

Farsangi kártya. Vágjátok szét a kártyalapokat és keressétek meg a darabokból, melyik illik össze. Így kaptok 8 figurát.

Keverjétek össze a lapocskákat és osszátok szét a játékosoknak. Ketten, hárman is játszhatják. Az első adogatásban mindenki lerak egy lapocskát az asztalra, képpel felfelé. Sorrendben a következő játékos megnézi, a saját lapjai között van-e olyan, amit a kirakott lapok mellé tehet, mert oda illik. Ha nincs, a következő játékos is ezt teszi. Az győz, akinek hamarabb fogynak el a kiosztott lapjai. A játék végén összerakva kialakulnak a farsangi figurák. (Ezekről ötleteket is vehettek, hogyan öltözzetek fel a farsangi összejövetelekre.)

Javasoljuk, hogy a kártyákat ragasszátok előbb keményebb papirosra, hogy ne gyűrődjön és tovább tartson. Könnyebb vele így játszani.

Marék Veronika munkája

ÚJ, SZEBB ORSZÁGOT A RÉGINÉL
TOKAJ BEVÉTELE UTÁN JÓL MEGÉRDEMELT PIHENŐRE BOCSÁJTOTTA KATONÁIT RÁKÓCZI, DE Ő NEM PIHENT. MISKOLCON KÉSZÜLŐDÖTT A TOVÁBBI TEENDŐKRE.
KARNYÚJTÁSNYIRA MÁR AZ ÚJ KURUC ÁLLAM, ÉS ÉN JOBBAN AKAROK KORMÁNYOZNI, MINT LIPÓT KIRÁLY!
EGY MŰVELT FIATAL NEMES, RÁDAY PÁL LETT DIPLOMATÁJA.
KITŰNŐ KIÁLTVÁNYT FOGALMAZOTT A VILÁG NÉPEIHEZ HARCUNKRÓL. SZÖVETKEZÜNK AZOKKAL, AKIK NEM SZERETIK BÉCSET. ÖN LESZ A KÖVETEM.
KÖRMÖCBÁNYÁN PÉNZT VERETETT.
A RÁKÓCZI LIBERTÁS! EZ AZTÁN A PÉNZ! LESZ FEGYVER, POSZTÓ...
AZ ELSŐ ÚJSÁG ITTHON A MERCURICUS HUNGARICUS. EZT IS ELÉRTÜK VAY ÁDÁM URAM!
MERCURIUS Hungaricus
AZ ELSŐ RÖPLAPOK UTÁN RÁKÓCZI FELISMERTE HOGY SZÜKSÉG VAN ÁLLANDÓ ÚJSÁGRA, MELY A SZABADSÁGHARC HÍREIT TERJESZTI.

AZ EZÜST LIBERTÁSOKÉRT VALÓBAN SOK SZÜKSÉGES ANYAGOT VÁSÁROLTAK RÁKÓCZI KERESKEDŐI. KÜLFÖLDI SZAKEMBEREK SEGÍTSÉGÉVEL, IRÁNYÍTÁSÁVAL KÉSZÜLTEK A CSIZMÁK, KÖPENYEK A SEREGNEK.
A BÁNYAVÁROSOK ÚJ PARANCSNOKA, SRÉTER MIHÁLY VEZETÉSÉVEL MEGINDULT A HAZAI ÁGYÚÖNTÉS IS NEMSOKÁRA. JOBBÁGYOKBÓL LETT MUNKÁSOK DOLGOZTAK RÁKÓCZINAK.
RÁKÓCZI A LEGNEHEZEBB IDŐKBEN IS TÁMOGATTA A MŰVELŐDÉST.
MEGÉLHETÉST ÉS MENEDÉKET ADOTT PÁPAI PÁRIZ FERENCNEK, A HÍRES ORVOSNAK ÉS SZÓTÁRÍRÓNAK.
KÖSZÖNÖM A KÖNYVET PROFESSZOR URAM! DOLGOZZON KEDVÉRE UDVAROMBAN.
MEDDIG ÜLJEK MÉG MÁNYOKI MESTER? ÉS HIRE JÓ EZ AZ EGÉSZ?
AZ UTÓKORNAK URAM, HOGY ÖRÖKRE ISMERJÉK AZ ORSZÁG NAGY JÓTEVŐIT!

Retek Norbert munkája, Pomáz

Postafiók 100

— Január, február — jön a nyár! — mondogattuk valamikor. Mondanám most is, de amint kitekintek az ablakon, nehezen hiszem el. Hisz odakint zúzmara borítja az ágakat, a cinkék kopogtatják ablakom, várják a mindennapi ebédjüket. De a fehér-haragos téli hónap, a február nyomában valóban és nem csak a naptárban ott mosolyog március! Valahol, a hótakaró alatt mocorognak a magok, nyújtóznak a tulipánhagymák. És egy reggel arra ébredünk, hogy egy kismadár kiadja a parancsot: „nyitnikék!"

Az első napsugárral kezdődik — vagy folytatódik? — a kirándulások ideje.

A **kajárpéci** 704. számú Dózsa György úttörőcsapat **Virágoskert raja** még ősszel számolt be szabadszombatos, szülőkkel együtt megtett útjukról.

„A Fő utcán gépkocsik sorakoztak, s benne a minket fuvarozó szülők ültek. Így indult kirándulni a Virágoskert raj! Kisorsoltuk, ki hová kerüljön. Mire mindenki megtalálta a helyét, már el is indultunk a Bakony felé. Az autók teli voltak nevető gyerekekkel. Amerre elhaladt a karaván, mindenki irigykedve nézett utánunk. Mi meg énekeltünk és integettünk. Szeszélyes hegyi út kanyarulatában előbukkant Csesznek vára. Hamarosan Zircre értünk. Itt megnéztük az arborétumot. Akkora fák alatt sétáltunk, hogy összekapaszkodva hatan alig értük körül a törzsét! Mókusokat is láttunk. Veszprémben az állatkertben voltunk. Jártunk a madárházban. Mulatságos, és felnőttkorunkra is maradandó emlék készült a Párduc fiú őrs tagjairól: a tanító néni a párduc ketrece előtt lefényképezte őket és vicsorgó névadójukat. Hazafelé gyönyörködtünk az erdőben. Herenden bementünk a porcelán-múzeumba. Aztán Farkasgyepün és Pápán át értünk haza. Jól éreztük magunkat — köszönet érte a fuvarozó szülőknek! Elhatároztuk, tavasszal is kirándulunk. Akkor Sárvár, Szombathely és Kőszeg lesz az útvonalunk."

Berhidáról, a 2871. számú Petőfi Sándor úttörőcsapat **Hangya őrsétől** kaptuk a következő — tavaszváró, kirándulásra készülődő — levelet:

„Most elmeséljük, hogyan történik a mi őrsünkben egy kirándulás. Először is megtervezzük, hová akarunk menni. Ez lehet egy kis séta, és több órás gyaloglás, vagy kerékpár túra. Persze az utóbbiakhoz szükségünk van a felnőttek segítségére. A rövid kirándulások igen gyakoriak. Elindulunk a község határába. Közben énekelünk, menetelünk, és ügyelünk a közlekedési szabályokra. Tavasszal, ahogy elhagyjuk a Séd folyót, közeledünk az ibolyaszedés helyére. Ez csodálatos dolog! A sok kis lila ibolya előkandikál a parányi levelek közül, és szinte kínálják magukat: szedj le engem, no még engem is! Azért virágszedéskor is megéhezünk! Keresünk egy csendes tisztást. Aztán elfogyasztjuk az uzsonnánkat. Arra ügyelünk, hogy időben, szürkület előtt érjünk haza, nehogy idegeskedjenek otthon miattunk. Minden gyereknek azt tanácsoljuk: ha teheti, kiránduljon sokat, szüleivel barátaival, pajtásaival!"

Kirándulásról szól az **egri** 3. számú iskola (Széchenyi u. 82. 3300) negyedikes **Petőfi raj**ának beszámolója:

„A mi rajunk példaképünk Petőfi nevét viseli. Tudjuk, sokat járta az országot gyalogszerrel. Mi olyan szerencsések vagyunk, hogy ugyanezt megtehetjük járműveken. Egyik reggel azt mondta az osztályfőnökünk, hogy Bódi Zsolt édesapja kirándulni viszi az egész osztályt, azaz a rajunkat. Méghozzá Kékestetőre, melyről tudjuk, hogy Magyarország legmagasabb pontja! Vasárnap reggel volt. Az iskola előtt gyülekeztünk. Egyszer csak bekanyarodik a sarkon egy hatalmas busz! A minket patronáló szocialista brigád tagjai jöttek a busszal, — köztük Zsolt papája. Sokat énekeltünk, néztük a tájat, ragyogóan éreztük magunkat. Sajnos, Kékestetőn nem sokat láttunk, mert köd volt —, de Mátraházán megtelepedtünk hosszabb ideig. A brigád vendégül látott minket ebédre és kólával itattak bennünket. A felejthetetlen kirándulásról délután értünk haza. Most aztán azon törjük a fejünket, hogyan viszonozzuk ezt az élményt felnőtt barátainknak!"

Ugyancsak a 3. számú **egri** általános iskolából, a **Vörös zászló raj**tól érkezett egy másik levél:

„Jól sikerült bazár-napot rendezett csapatunk. A bevételt — ami többezer forint volt — felajánlottuk a mozgássérültek javára. Örülünk, hogy örömet szerezhettünk!"

Mi is örülünk, hogy ilyen kedves, csupaszív kisdobos barátaink vannak! Híradásaitokat továbbra is várjuk:

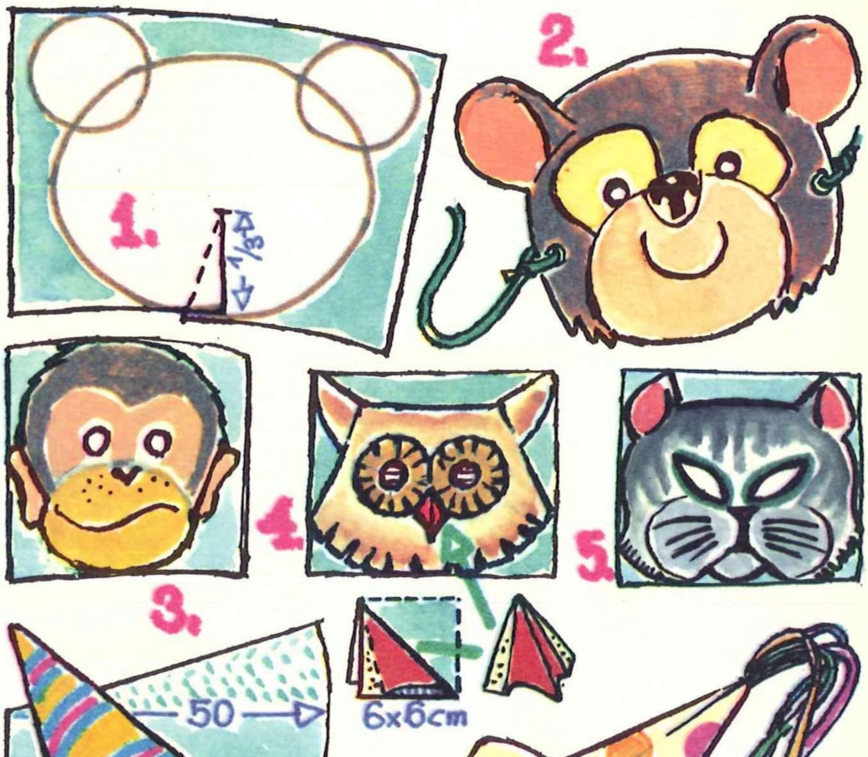
Kisdobos

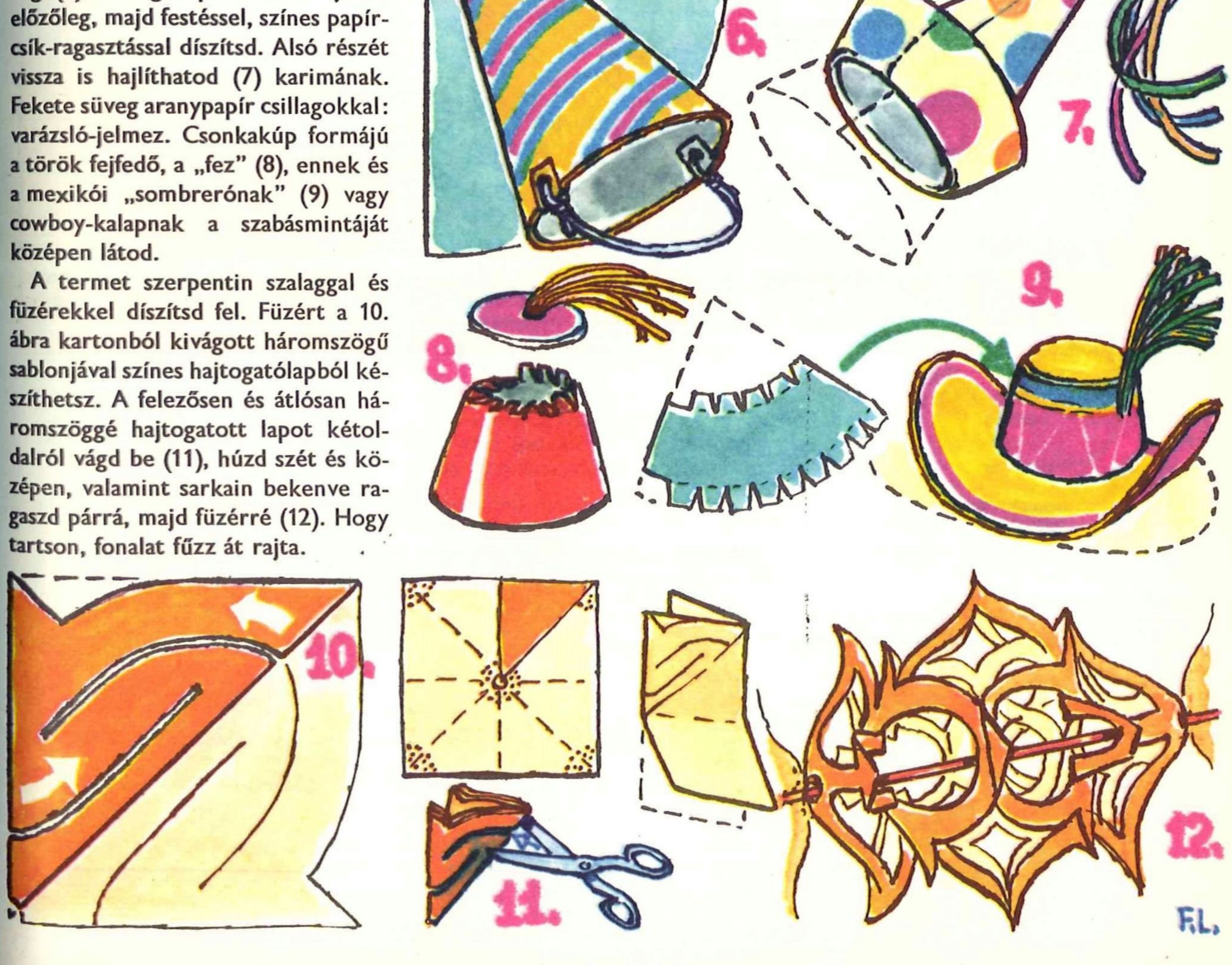
Ferkai Loránt: Farsangi délutánra

Az álarcos vidám farsangi délutánra gyorsan készíthetsz „maszkokat" rajzlapból. Például Micimackót így: rárajzolsz egy ovális és két kis körvonalat (1), alulról egyharmadáig bevágod, s kissé összehúzva a vágásnál megragasztod. Így kúpos alakú lesz. Előzőleg persze körülvágod és kifested a maci-arcot (2), s szemednek megfelelő távolságban — lyukakat vágsz rajta. Hasonló módon készülhet majmocska (3), Bubó doktor (4) vagy cica álarc (5). De emberarcok is, indián, fején ráragasztott tollakkal; fekete papírból néger gyerek fehér tempera szemmel és szájjal, vagy amit még kitalálsz. A felerősítő pertli vagy gumiszalag kis lyukakba kerül, ezeket erősebb papírral vastagítsd meg, hogy ki ne szakadjanak.

Egyszerű fekete papírálarcot is használhatsz, de akkor valami fejfedőt jó készítened. Tölcsérré ragasztott kartonlapból gyorsan kész a süveg (6), bőségét próbáld a fejedre előzőleg, majd festéssel, színes papírcsík-ragasztással díszítsd. Alsó részét vissza is hajlíthatod (7) karimának. Fekete süveg aranypapír csillagokkal: varázsló-jelmez. Csonkakúp formájú a török fejfedő, a „fez" (8), ennek és a mexikói „sombrerónak" (9) vagy cowboy-kalapnak a szabásmintáját középen látod.

A termet szerpentin szalaggal és füzérekkel díszítsd fel. Füzért a 10. ábra kartonból kivágott háromszögű sablonjával színes hajtogatólapból készíthetsz. A felezősen és átlósan háromszöggé hajtogatott lapot kétoldalról vágd be (11), húzd szét és középen, valamint sarkain bekenve ragaszd párrá, majd füzérré (12). Hogy tartson, fonalat fűzz át rajta.

6 Februári fejtörő

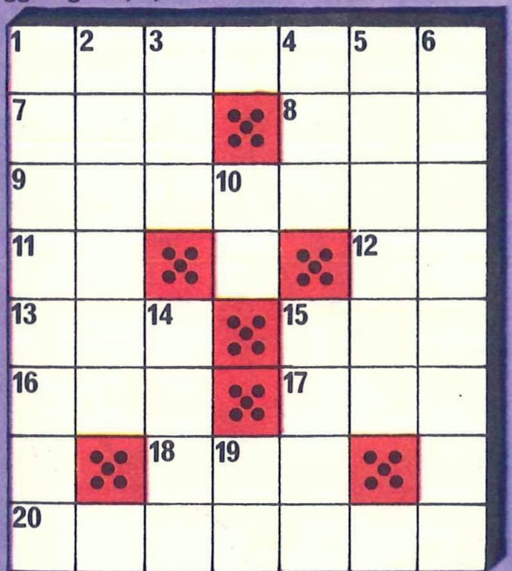

Keresztrejtvény

Vízszintes: 1. Most van. 7. Női név. 8. Hintó vége. 9. A súlytalanság állapotában vagyok. 11. Azonos mássalhangzók. 12. Tegnap után. 13. Földművelő szerszám. 15. Kecskehang. 16. Bugac vége. 17. Névelővel állat (ék. hiba). 18. Zebra közepe. 20. Leánynév becézve.

Függőleges: 1. Felhők költőiesen. 2. Lánynév. 3. Hüvelyes termésű növény. 4. Folyó neve. 5. Áttesz valami felett. 6. Mesék gyakori állatszereplője. 10. Kutya. 14. Savanyú folyadék. 15. Az egyik bolygó. 19. Bánat (ék. hiba).

A keresztrejtvényből beküldendő a **vízszintes 9,** a **függőleges 1, 2, 6.**

Betűrejtvények

koXú

tö +

E / fa

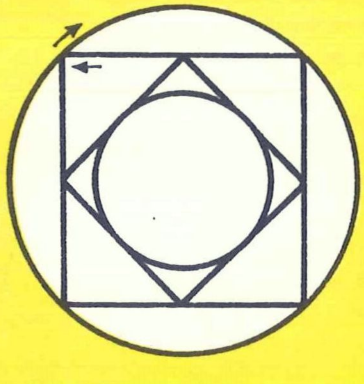
szesz	H A L L O O K
fekhely	E K E T E R V
meglepetés	D Á N K A J É
ijesztő	Z S I R A T Ó
régi fegyver	D A R Á L B A
diákmunka	L U S T A Á N

Keverék

A baloldali meghatározások alapján találjátok ki az összekevert jobb oldali szavakat. Ezek kezdőbetűi fentről lefelé értelmes szót adnak.

Egy vonallal

Rajzoljátok meg ezt az ábrát úgy, hogy közben a ceruzát nem szabad felemelni és a vonalak nem keresztezhetik egymást.

Ötven szem dió

Tíz kisdobos között ötven szem diót osztottunk ki. A fiúk mind ugyanannyit kaptak, a lányok is, de a fiúknak másfélszer annyit adtunk, mint a lányoknak. Hány fiú és hány lány volt a kisdobosok között?

Figyelem! A fenti fejtörők megfejtésével együtt most küldjétek be címünkre (Kisdobos szerkesztősége, Budapest, Postafiók 100. 1502) a decemberi és a januári megfejtéseket is. Ne feledjétek a borítékba beletenni vagy felragasztani a 4, 5, 6-os számokat, melyek a bal felső sarokban találhatók! A beérkezett megfejtéseket ellenőrizzük és a helyes megfejtésekre képeslapon válaszolunk.

kisdobos

A Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja XXXI. évf. 2. sz.
Szerkesztő: Kelemen Sándor

Levélcím: Kisdobos szerkesztősége, Budapest, Postafiók 100. 1502 Telefon: 660-162
Kiadja az Ifjúsági Lapkiadó Vállalat. Felelős kiadó: dr. Petrus György
Kiadóhivatal: Budapest VI., Révay u. 16. 1374 Telefon: 116-660. Terjeszti a Magyar Posta
Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél, a Posta hírlapüzleteiben
és a Posta Központi Hírlapirodánál (KHI) Budapest V., József nádor tér 1., 1900 közvetlenül
vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215-96 162 pénzforgalmi jelzőszámlára.
Megjelenik évenként tíz alkalommal.
Előfizetési díj 1 évre 55,— Ft, I. félévre 33,— Ft, II. félévre 22,— Ft, negyedéves előfizetés nincs.
Készült a Kossuth Nyomdában. 81.1096. Felelős vezető: Bede István vezérigazgató
INDEX: 25.442
HU ISSN 0450-3287
Kéziratot nem őrzünk mg és nem küldünk vissza.
A címoldal **Békés Rozi,** a hátsó címoldal **Keresztes Dóra** munkája.
A képregényt írta **Papp László,** rajzolta **Felvidéki András.**

Vida Győző rajza

Ára: 5,50 Ft

Kiss Anna

Hó

fehér nagy téli álom
dereng fehér madárnyom

fehér nagy téli álom

fehér a ló sörénye
hogy ráterül a szélre

fehér a ló sörénye

hóember ül a szánon
fehér nagy hold a vállon

hóember ül a szánon